

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: .....

Cím: *Autózás a sofőr mellett
Budapesten keresztül*

Forrás: *Pesti Napló*

Bp

(Hely)

1923. 10. 24.

(Idő)

(Köt. v. füz.) (Old)

Osztályozás

Tárgy

385.87

Hely

Idő

"1923"

Személy

Közp. nyomt. XX. cs. 2

Autózás a sofőr mellett Budapesten keresztül

(Saját tudósítónktól.) Az utóbbi időben annyira elszaporodtak a fővárosban az autoszerencsétlenségek, hogy alaposabban megfigyelik a sofőröket és a közönséget. Elhatározták, hogy *harminc rendőrt polgári ruhába öltöztetnek, a sofőr mellé ültetik őket és ezek jelzése alapján állapítják meg, ki a hibás a sok és gyakori szerencsétlenségekért: a sofőrök vagy a közönség?* Hogy tiszta képet nyerjünk a dologról, mi is felültünk egy magánautó sofőre mellé és az alábbiakban számolunk be a tapasztaltakról:

Már az indításnál baj történt. Egy suhanc ugyanis nagyon kíváncsi volt, nehé-e az autót *felkurblicsnis* és odaállt közvetlen a sofőr hátamögé. A kurbliczó azonban olajos volt. Kicsúszott a sofőr kezéből, aki a nagy lendület következtében úgy vágta melbe a gyereket, hogy az hátravágódott a kövezeten. Alig esett a gyerek el, máris óriási népesödület vette körül autónkat.

— *Gazember a sofőr! Nem vigyázott!* — szolt közbe az egyik.

— *Agyon kellene csapni az ilyen gazembert!* — jegyezte meg egy másik néző. Láttam, olyan sebesen jött, hogy lehetetlen volt megállnia.

— Igen, ez így van Budapesten. Most ez az ártatlan gyerek életével fizeti meg a sofőr hitványságát.

— Ne beszéljünk olyan sokat. — tanácsolta valaki — inkább hívjuk a mentőket.

— *Rendőr! Rendőr!* — kiáltották többen is.

Hiába volt minden magyarázkodás. Meg sem hallgatták a sofőrt. Nem volt segítség: a sofőr a büns és neki kell bűnhődnie.

Nagysokára előkerült a rendőr is, aki haragosan fenyegette meg a sofőrt:

— Majd én megmutatom, hogy maga nem ül többet kormánykerék mellé! Majd megtanulnak maguk gépkocsisok szabályosan hajtani!

Majd a gyerek személyi adatait akarta a rendőr feljegyezni, aki azonban addigra már *meglógott*.

Félórai rendőri intézkedés után végre elindultunk. A sofőr mérgesen nyomta meg lábával az indító pedált, majd megcsóválta a fejét és lassú, döcögő tempóban vezette a kocsit az Andrássy út felé. Egyszer csak a Dob uca sarkán, a robogó villamosról leugrik egy jól öltözött úr. Oda lép az autó elé. Csikorgás, nyikorgás, rántás és csavarás után nagy

zökkenéssel megáll a kocsi. Az úri ruhás elsapadt az ijedségtől. Ijedelme azonban csak egy pillanatra tart, mert már a másik szempillantás alatt magához tér és a sofőrré kiált:

— *Marha! Nem tud vigyázni! Rendőr, rendőr!*

A sofőr ijedtében még csak mentgetni sem tudta magát. Közben most is összeverődött a tipikus pesti csődület. Mingyárt akadt öt-hat tanú is, aki *látta*, hogy a sofőr *rettenetes iramban* hajtotta a kocsit. A rendőr is megjelent, aki ezúttal a gyorsajtáson kívül még hatósági közeggel való *gorombáskodás* címén is feljelentette a sofőrt.

Ez is eltartott vagy tíz percig. Most már azután igazán megharagudott a sofőr és mint mindotta — tulajdonképpen ezután fog csak rákapcsolni a legnagyobb sebességre.

— *Teccik látni kérem, — szolt hozzám — nem érdemes óvatosan haladni. Ha gyorsan is megyek, akkor sem történik egyéb bajom, minthogy legfeljebb felír a rendőr. Nekünk, sofőröknek soha sincsen igazunk.*

A fenyegetését be is váltotta a derék sofőr, mert *olyan örült iramban* futtatta az autót, hogy azt hit-

tük kiesünk a kocsiból. A fokozott gyorsaságnak meg is lett az eredménye: Az Andrássy út sarkán *felborítottunk egy gyümölcsös-kocsit*, a Liszt Ferenc tér sarkán *egy konfliskocsit* billentettünk meg és az Operaház előtt *egy létrát csaptunk le egy ember válláról. Nem szolt senki semmit. Rendőr sem avatkozott a dologba. Így is volt ez rendjén: a gyors autónak nem akadt panaszolója.*

A tapasztaltak alapján azt a kettős igazságot állapítjuk meg, hogy *nemcsak sofőr és nemcsak a közönség a hibás a gyakori katasztrófában. Egyformán hibás mind a kettő. Idcgések az emberek.*

hazinyomta 1922